

ת"פ 42734/10/20 - מדינת ישראל נגד אפיק מור יוסף, יוסי שטרית - נוכח, [ע"י]

בית משפט השלום בקריית גת

28 פברואר 2022

ת"פ 42734-10-20 מדינת ישראל נ' מור יוסף ואח'
בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיא

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד הילה מלל - נוכח

נגד

הנאשמים

1. אפיק מור יוסף

2. יוסי שטרית - נוכח

[ע"י ב"כ עו"ד יפעת סיל] - נוכח

גזר דין
(נאשם 2)

א. רקע עובדתי

1. בראשית הדברים יובהר כי על אף שכתב האישום המתוקן מייחס את ביצוע העבירה לשני נאשמים, וכי הנאשם שלפניי מכונה בכתב האישום "**הנאשם 2**", הרי שגזר דין זה דן בעניינו של הנאשם 2 בלבד, אשר יכונה להלן: "**הנאשם**".
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 18.10.2019, בסמוך לשעה 04:00, יצאו הנאשמים הנאשם 1 (מר אפיק מור יוסף), והנאשם באוטובוס השייך למועדון מבלי ה"פורום" לכיוון שדרות בחברת נוסעים אחרים ובהם, מר שירז מלכה (להלן: "**שירז**"), מר אושר מלכה (להלן: "**אושר**"), ומר שלו סמג'ה (להלן: "**שלו**"), כאשר מר אלחוסין נבארי נוהג באוטובוס (להלן: "**הנהג**").
3. במהלך הנסיעה חש הנאשם 1 ברע וביקש מהנהג לעצור לו בצד הדרך, ואילו הנהג ונוסעי האוטובוס סירבו לכך. בהמשך לאמור, ולאחר דין ודברים, עצר הנהג את האוטובוס והוריד את הנאשמים בצד הדרך, לפני העיר אופקים.
4. בהמשך לכך, בדרך שאינה ידועה למאשימה, הגיעו הנאשמים לתחנה הסופית של האוטובוס, ליד מתנ"ס שדרות (להלן: "**המקום**").
5. משהגיע האוטובוס למקום, עצר הנהג ופתח את דלתות האוטובוס, או אז תקפו הנאשמים בצוותא חדא את הנהג, את שירז ואושר וגרמו להם לחבלה של ממש בדמות צריבות בפנים וכאבים עזים בכך שהנאשם ריסס חומר שטיבו אינו ידוע למאשימה בפניו של הנהג וברחבי האוטובוס כולו.
6. בהמשך לאמור לעיל, תקפו הנאשמים בצוותא חדא את שלו בכך שהלמו בו באמצעות הטחת אגרופים בגבו.
7. הנאשמים הודו במיוחס להם לעיל, ועל יסוד הודאתם זו הורשעו בעבירה של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
8. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשמים יופנו לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינם, לרבות בשאלת ביטול הרשעתם, תוך שהוסכם שהצדדים ישובו להידבר לאחר קבלת תסקיר.

עמוד 1

9. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים מאת שירות המבחן ובסופם המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם ענישה בדמות צו מבחן, ולהורות על ביטול הרשעתו. בתסקירים האמורים עומד שירות המבחן על ההליך הטיפולי שעובר הנאשם, על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.
10. למען שלמות התמונה יצוין, כי ביום 27.12.2021, כיבדתי את הסדר הטיעון לעניין העונש שגובש בין הצדדים בעניינו של הנאשם 1, והשתתי עליו ענישה בדמות מאסר מותנה, 150 שעות של"צ, פיצוי, קנס והתחייבות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

11. המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. בתוך המתחם סברה המאשימה כי נוכח הודאתו של הנאשם במיוחס לו, מצבו הרפואי והתסקירים החיוביים שהתקבלו בעניינו, יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם ולהשית עליו ענישה בדמות מאסר מותנה, לצד ענישה נלוות. עוד הטעימה המאשימה כי נוכח חומרת מעשיו של הנאשם והעדר נזק קונקרטי שיגרם לו כתוצאה מהרשעתו, אין מקום לקבל את המלצת שירות המבחן ולהורות על ביטול הרשעתו.
12. מנגד, הסנגורית לא חלקה על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה ואולם, ביקשה לחרוג הימנו לקולה בשל שיקולי שיקום. לגופם של דברים, הסנגורית לא הקלה ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, אך הטעימה כי יש להתייחס למכלול האירוע ולכך שהנאשם נהג בפרץ ילדותיות בעקבות מעשיו של נהג האוטובוס, שהינו מחולל האירוע, אשר סרב לבקשתו של הנאשם 1, שחש ברע, לעצור את האוטובוס בצד הדרך ונטש את הנאשמים באמצע הכביש ונסע. עוד הפנתה הסנגורית לנסיבותיו האישיות של הנאשם; למצבו הרפואי; להמלצת החיובית של שירות המבחן; ולפגיעה שתגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו שכן הלה לדבריה, מצוי בהליכים להוצאת רישיון להפעלת מונית, וככל שהרשעתו תיוותר על כנה לא יתאפשר לו להוציא את הרישיון האמור. בשל כל אלה, עתרה הסנגורית לבכר במקרה זה את שיקולי השיקום, ולהשית על הנאשם את הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן.
13. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הביע חרטה עמוקה על מעשיו; פירט על אודות ההליך הטיפולי אותו הוא עובר; שיתף כי ביקש סליחה מהמתלוננים ואף ביקש במעמד הטיעונים לעונש את סליחתו של נהג האוטובוס; והביע רצון להמשיך בחייו.

דין והכרעה

- ג. **קביעת מתחם העונש ההולם**
14. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
15. בעצם ביצוע עבירת **התקיפה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על **הערכים החברתיים המוגנים** שעניינם שמירה על תחושת הביטחון, קניינו, שלמות הגוף והכבוד, שלווה נפשו וחופש פעולתו של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים מוצאים את עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן

- כללי, ולהילחם בה ביד קשה באמצעות השתתפות עונושים מרתיעים (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
16. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם כלפי המתלוננים, סבורתני כי **הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית**.
17. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אל לנו לשכוח כי על אף שהמאשימה בחרה להאשים את הנאשם בעבירת תקיפת סתם אדם בלבד, הרי שעובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי **הנאשם תקף את המתלוננים בשתי הזדמנויות שונות**, וכך, בפעם הראשונה, הנאשם תקף את המתלוננים בצוותא חדא עם הנאשם 1, בכך שהוא ריסס חומר לעבר פניו של הנהג וברחבי האוטובוס כולו; ובפעם השנייה, בהמשך לאמור, תקף הנאשם בצוותא חדא עם הנאשם 1 את שלו בכך שהלם בו באגרופים בגבו. בנוסף לכך, על אף שהנאשם לא הורשע בעבירת תקיפה שגרמה לחבלה, הרי שעובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי הנאשם גרם למתלוננים לחבלות של ממש בדמות צריבות בפנים וכאבים עזים כתוצאה מאותו חומר שהלה ריסס לפניו של נהג האוטובוס וברחבי האוטובוס.
18. חרף האמור וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם שכן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החקיקה אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, רע"פ 5978/04 פלוני נ' **מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 אסף יקותיאלי נ' **מדינת ישראל**, (12.02.2015); וע"פ 1997/13 פלוני נ' **מדינת ישראל**, (29.08.2013)). משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.
19. לגופו של עניין, כידוע, **עבירת התקיפה** שבה הורשע הנאשם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות, וברי כי אין דין דחיפה כדין מהלומת אגרופ. בענייננו, במנעד המעשים אשר יכולים להיכנס לגדריה של העבירה שבה הורשע הנאשם, מצאתי כי מעשיו מצויים ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר. הנאשם, בברוטאליות ובפרץ עברייני מצא לנכון לרסס חומר שטיבו אינו ידוע לעבר פניו של נהג האוטובוס, בצוותא חדא עם הנאשם 1, תוך שהוא אינו עוצר בכך את הילוכו אלא מרסס את אותו חומר ברחבי האוטובוס כולו, וגורם למתלוננים לצריבות בפנים ולכאבים, ותוך שהוא מסכן בכך את שלומם ואת שלומם של יתר יושבי האוטובוס. לא זו בלבד, אלא שבהמשך לכך, הלה הלם באגרופיו בגבו של אחד מהמתלוננים בצוותא חדא עם הנאשם 1. בנוסף לאלו, בית המשפט שוקל גם את הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, מעשה שעלול היה לגרום למתלוננים, לנהג האוטובוס וליתר יושבי האוטובוס נזק חמור בהרבה מזה שנגרם להם בפועל, וכבר היו דברים מעולם.
20. כן נתתי משקל **לסיבות אשר הביאו את הנאשם לביצוע העבירה**, כפי שעולה מהאמור בכתב האישום המתוקן, בתסקירי שירות המבחן ומדברי באת כוח הנאשם בשלב הטיעונים לעונש לפיהן, במהלך הנסיעה באוטובוס הנאשם 1 חש ברע וביקש מהנהג לעצור בדרך, כשבסופו של דבר הנהג הסכים לעצור, אך משהנאשם ירד מהאוטובוס, החל הנהג בנסיעה מהמקום ולמעשה, הותיר אותם לבד בצד הדרך, לפני העיר אופקים, בשעת לילה מאוחרת. אכן נראה כי התנהגותו של נהג האוטובוס הינה התנהגות שאינה ראויה כלל ועיקר, ועדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירה שבוצעה על ידי הנאשם, עת הלה בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים, ריסס חומר שטיבו אינו ידוע לעבר הנהג, העמיד בסכנה את יושבי האוטובוס ותקף בברוטאליות את שלו.
21. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם ממשי, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
22. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאשמים אשר הורשעו

בביצוע עבירות של תקיפה סתם, **בדרך כלל**, נקבעו בעניינים מתחמי ענישה שברף התחתון שלהם עונשים בדמות מאסר מותנה או צו של"צ, וברף העליון מאסר בפועל הנע סביב 12 חודשים במקרים החמורים יותר. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומרה שונות, כאשר העונש המוטל על הנאשמים במקרים השונים הינו תלוי חומרת המעשים, אופי האלימות שננקטה, הישנות העבירות, וכדומה. להלן מספר גזרי דין אשר יש בהם כדי ללמד על אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים בהם הורשעו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו אשר ביצע הנאשם: רע"פ 4815/16 **כרמית כחלון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.06.2016); עפ"ג (חי') 53940-03-20 **מדינת ישראל נ' נועם משה** (פורסם בנבו, 04.05.2020); ת"פ (שלום יום) 42278-08-17 **מדינת ישראל נ' אחמד הייכל** (פורסם בנבו, 14.04.2019); ת"פ (שלום ק"ג) 56866-12-13 **מדינת ישראל נ' אליהו סויסה** (פורסם בנבו, 22.04.2018); ת"פ (שלום ק"ש) 2595-08-14 **מדינת ישראל נ' שבתאי יוסף אדוט** (פורסם בנבו, 29.11.2017); ת"פ (שלום ק"ג) 17032-09-14 **מדינת ישראל נ' אמנון מיכאלי** (פורסם בנבו, 26.02.2017); ת"פ (שלום ק"ג) 12083-03-19 **מדינת ישראל נ' אנה ז'לזני** (פורסם בנבו, 31.10.2019); ת"פ (שלום קריות) 51934-11-17 **פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' חדזה צוקרם** (פורסם בנבו, 02.12.2019).

23.

כמו כן וכידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו לעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

24. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המפורטים בסעיף 40ג(א) **לחוק העונשין**, כפי שאלה פורטו לעיל, בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע העבירה, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה דנן בין מאסר מותנה, לבין 8 חודשים שיכול יורצו בעבודות שירות.**

ד. שאלת ההרשעה

25.

על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים **חריגים שבחריגים**, שבהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו לעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (פורסם בנבו, 14.04.2010)); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטרף שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (ראו לעניין זה, ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש, פ"ד נ(3) 682 (1996)). כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוי **בפרשת כתב** ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוגי, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

26.

לאחר ששמעתי את טיעוני

הצדדים, ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה אינו נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים?

27.

ראשית, במקרה הנדון,

מצאתי כי לנוכח חומרת מעשיו של הנאשם, מקום שבו הנאשם נכנס לאוטובוס, מרסס חומר שטיבו אינו ידוע לעבר הנהג וברחבי האוטובוס כולו וגורם למתלוננים לצרבות וכאבים עזים בפניהם, ולאחר מכן הולם באגרופים בגבו של אחד מהמתלוננים, וכל זאת בצוותא חדא עם הנאשם 1, אזי ביטול הרשעתו עלולה לשלוח לו ולציבור כולו מסר מוטעה של סלחנות, (ראו לעניין זה, ע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פנחס דדון**, (פורסם בנבו, 20.09.2015).

28.

בעניינינו, לא שוכנעתי שיש

מקום להתחשבות כה מיוחדת של בית המשפט בנאשם, עד כדי ביטול הרשעתו בדין. סבורתי כי נדרש גם נדרש כי יוטל עליו אותו כתם פלילי, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי אותם אלו הבוחרים לנקוט באלימות חלף נקיטה בפעולות חוקיות חלופיות.

29.

שנית, הנאשם אף לא

הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בתעסוקתו או בשיקומו. על אף ששירות המבחן המליץ בתסקירו מיום 26.12.2021, להורות על ביטול הרשעתו, הרי ששירות המבחן לא ציין דבר וחצי דבר בכל הנוגע לנזק השיקומי או התעסוקתי שיכול יגרם לנאשם כתוצאה מהותרת הרשעתו על כנה.

30.

ושלישית, אף הנאשם

לא הציג ולו בדל ראיה שיהא בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיפגע בצורה משמעותית וקונקרטית באם יורשע בדינו. אמנם בשלב הטיעונים לעונש נטען על ידי באת כוח הנאשם, כי הנאשם נמצא בהליכים להוצאת רישיון להפעלת מונית, וכי הרשעה תפגע ביכולתו להוציא רישיון זה. עם זאת, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 26.04.2021, עולה כי הנאשם עובד עם דודו כמתקין מצלמות אבטחה, שבע רצון מעבודתו ומעוניין להמשיך ולהתפתח בתחום זה, תוך ששירות המבחן לא ציין גם בתסקירים המאוחרים יותר, דבר באשר לשאיפותיו של הנאשם להוציא רישיון להפעלת מונית. בנוסף לאלו, **לא הוצגו לבית המשפט כל אסמכתאות** בכל הנוגע להליכים שבהם נטען כי הנאשם מצוי לצורך הוצאת רישיון מונית.

31.

יתרה מכך, סעיף 14 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961, שכותרתו "זכאות לקבלת רישיון להפעלת מונית", קובע את התנאים לקבל רישיון להפעלת מונית ובהם: "(2) לא הורשע בעבירה שלדעת ועדת המוניות, מפאת חומרתה או נסיבותיה, יש בה כדי למנוע מתן רישיון להפעלת מונית או שחלפה לגבי ההרשעה תקופת ההתיישנות לפי חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981..."

יוצא אפוא, שלפי לשון החוק, הרשעה כשלעצמה אינה מהווה חסם מוחלט מפני קבלת הרישיון והדבר נתון לשיקול דעת הגורמים המוסמכים, בשים לב למהותה, לחומרתה ולנסיבותיה של העבירה. נראה אם כן, כי בשלב זה המדובר לכל היותר בפגיעה ערטילאית ואפשרית בעתידו של הנאשם, בוודאי שלא ניתן לומר שהוכח כי הפגיעה בתעסוקתו תהא **ממשית** (וראו לעניין זה, רע"פ 3224/19 **אדם אביב נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, 28.05.2019). משכך, אף מטעם

זה לא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשת הנאשם להורות על ביטול הרשעתו.
32.

כאן אף מצאתי להזכיר

את פסיקתו של בית המשפט המחוזי מרכז ב"פ (מחוזי מרכז) 24457-03-15 **פבל גוטמן נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 30.08.2015), שם נקבעה מעין "**מקבילית כוחות**", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחתה נדרשת כתנאי להימנעות מהרשעה תעמוד ביחס ישר לחומרת העבירות המיוחסות לנאשם (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאשם).

33. אכן, לא התעלמתי מההליך הטיפולי החיובי שעבר הנאשם בשירות המבחן (ועוד אעמוד על כך בהרחבה בהמשך הדברים), ומהמלצת שירות המבחן להורות על ביטול הרשעתו. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר ב"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 318, 313 (1981); ב"פ 1472/15 **שי ששוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); רע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); ורע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

34. הנה כי כן, לא התעלמתי מכך שהנאשם הינו צעיר, חף מהרשעות קודמות אשר הודה בביצוע העבירה, לקח אחריות והביע חרטה כנה על מעשיו, ועבר הליך שיקום משמעותי, ואלו בהחלט עומדים לזכותו ויביאו ללא ספק להקלה בעונשו. ואולם, לדידי, אין בכוחם של אלו להוות הצדקה להימנעות מהרשעה בעניינו, ולא מצאתי כי מקרה זה עונה על ההגדרה לפיה ישנו יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. מכל הטעמים האמורים, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה**.

35. בשולי העניין יוער, כי מהאמור בתסקירי שירות המבחן נלמד כי מעיון ברישומי הפלילי של הנאשם עולה כי בעברו של הנאשם רישום ללא הרשעה מנובמבר 2019, בגין עבירות של איומים וניסיון תקיפה. התנאים להימנעות מהרשעה הותוו (כאמור) לראשונה באופן מסודר **בהלכת כתב** כאשר אחד התנאים הינו, כי הנאשם לא הסתבך בביצוע עבירות פליליות בעבר. אכן, אין כל ביסוס חוקי הנוטל מבית המשפט את סמכותו להימנע מהרשעת נאשם אשר בית המשפט נמנע להרשיעו בעבר, אם כי ברור שעניין זה יעשה בזירות יתרה, תוך התחשבות בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו ולאורו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו והשוו, נגה שמואלי -מאייר ואורון שוורץ, "**הרחבת מעגל הנהנים משל"צ ללא הרשעה - לא רק למי שלא הורשע בעבר**", חוברת הסנגור 52, יולי 2001, ע"פ (מחוזי באר שבע) 4321-04-14 **אלמלך נ' מ"י** (18.06.2014), ת"פ (שלום באר שבע) 1503/08 **מ"י נ' גבאי** (27.04.2010), ת"פ (שלום קריית גת) 58296-02-13 **מ"י נ' אטנילוב** (29.09.2014), ת"פ (שלום באר שבע) **מ"י נ' אזולאי** (13.10.2013) ת"פ (שלום קרית גת) 31963-02-13 **מ"י נ' בוקובזה** (05.10.2014) ות"פ (שלום קריית גת) 9369-01-13 **מ"י נ' שמואל** (29.04.2015)).

בנסיבותיו של המקרה המונח לפתחי ולנוכח צבר הנסיבות שפורטו לעיל, לא מצאתי (כאמור) כי יש בכוחם של אלו להוות הצדקה להימנעות מהרשעה בעניינו של הנאשם.

גזירת הדין

ה. גזירת העונש המתאים לנאשם

36. כעת נותר לגזור את עונשו של הנאשם, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.
37. בעניין זה, בראש ובראשונה נתתי דעתי לכך שהנאשם הינו צעיר, החף מהרשעות קודמות (וכי בעברו (כאמור) רישום אחד ללא הרשעה בעבירות של איומים וניסיון תקיפה מנובמבר 2019). כן נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן ועל ידי באת כוח הנאשם בשלב הטיעונים לעונש. עוד ולקולה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירה, הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף ייתר את הצורך בשמיעת העדים. בנוסף לאלו, וזה העיקר, את מירב המשקל, ככל שהדברים נוגעים לנסיבה זו, יש לייחס לעובדה כי הנאשם הצטער על מעשיו והתרשמותי בצורה בלתי אמצעית מכנות החרטה שאותה הוא הביע. לדידי, יש בעצם כך כדי ללמד על כך שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, ולהפחית את הסיכון שמא אלה יישנו בעתיד.
38. כמו כן, נתתי משקל נכבד למצבו הרפואי של הנאשם ולמחלה הכרונית (מחלת FMF), עמה הוא מתמודד ויאלץ להתמודד במשך כל חייו, אשר פוגעת בתפקודו ומקשה על אורחות חייו.
39. עוד נתתי דעתי לעובדה שהעבירה שבמוקד כתב האישום המתוקן בוצעה לפני למעלה משנתיים. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לאותה ספירת זמן "טכנית" - אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם התמסר להליך הטיפול, שיתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים.
40. בהמשך לכך ולקולה, לא ניתן להתעלם מכך שאת המיוחס לו ביצע הנאשם בהיותו בן 19 וכי היום הוא בן כ-21. לדידי, הגם שלא מדובר במי שביצע את העבירה המיוחסת לו בהיותו קטין, הרי שמדובר במי שמהותית, יכול בהחלט להימנות עם הקבוצה שיוחדה בפסיקה כקבוצת ה"בגירים הצעירים". ברי כי יש לשקול כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. כך גם, אין לקבוע כי בגזירת עונשם של הנמנים עם קבוצה זו יש לשקול שיקולים זהים לאלו של קטינים, ואולם על בית המשפט בגזרו את עונשו של "בגיר צעיר" לייחס לגילו משקל משמעותי (ראו והשוו לעניין זה, ע"פ 4605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.02.2014); וע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.06.2013)).
41. בנוסף לאלו, שקלתי את שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן ואת ההליך הטיפולי שעבר ועודנו עובר הנאשם. וכך, כעולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 26.04.2021, שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו בחור צעיר שלא רכש כלים מותאמים להתנהגות במצבי משבר או דחק, כאשר במצבים מעין אלו הנאשם עלול להגיב באגרסיביות ותוקפנות. להתרשמות שירות המבחן מחלתו הכרונית של הנאשם גרמה לו להתמודד עם מצבים בעיתיים בתחומים שונים, וכן לצבירת תסכולים רבים, תוך שנראה כי הנאשם מגיב למצבים כגון אלו מתוך סף תסכול נמוך.
42. עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו בעל יכולת להתבונן בעצמו פנימה; מגלה אמון בגורמי סמכות; אינו

בעל דפוס התנהגות עברייניים; בעל יכולת הפקת לקחים; רמת תפיסה תקינה; מביע רצון לקיים אורח חיים נורמטיבי ויצרני; מכיר בקשייו לשלום בדחפיו; נמצא בשלבי השלמה עם מחלתו ומביע כוחות להתמודדות עמה; וכי הלה בעל רקע משפחתי וחברי תומך.

43. נוכח העובדה שהנאשם הביע רצון לשתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן וכן להפסיק את השימוש בסמים מסוג גראס (קנבוס) אותם הוא נטל כחלק מטיפול עצמי במחלתו, המליץ שירות המבחן לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית ובנוסף לעקוב אחר גמילתו מצריכת סמים.

44. **מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם 25.10.2021**, ציין שירות המבחן כי בבדיקות השתן שנערכו לנאשם נמצאו שרידי סם מסוג קנבוס (למעט בבדיקה אחת), וכי בשלב מאוחר יותר אושר לנאשם שימוש בקנבוס רפואי, ובהתאם לכך שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לטיפול בהתנהגותו עוברת חוק. שירות המבחן התרשם כי הנאשם משתף פעולה בטיפול, בוחן את ערכיו ודרכי התנהגותו במצבי לחץ ומשבר, ומתחיל להפנים דרכי תגובה וחשיבה אדפטיביים. שירות המבחן התרשם עוד, כי הנאשם מצליח להפיק תועלת מהשתלבותו בקבוצה הטיפולית, מגלה רצון לערוך תהליך של התבוננות עצמית בגורמים שהביאו אותו להתפרצויות כעס ולהתנהגות אלימה, ורוכש כלים להתנהלות אחרת במצבים מעין אלו.

45. **מתסקירו המסכם של שירות המבחן שהוגש ביום 26.12.2021**, ציין שירות המבחן כי הנאשם ממשיך לשתף פעולה עם הטיפול, תוך שהטיפול תורם לו רבות; הנאשם ממשיך לבחון את ערכיו ודרכי התנהגותו בדרכי לחץ ומשבר ומתחיל להפנים דרכי תגובה וחשיבה חיוביים; וכי הנאשם ממשיך לערוך התבוננות פנימית המסייעת לו להתמודד עם קשייו בצורה מיטבית. מתוך כך, שירות המבחן התרשם כי השתתפותו של הנאשם בקבוצה הטיפולית מסייעת ומהווה עבורו גורם מאזן ומצמצם סיכון.

46. בסופו של יום, המליץ שירות המבחן להביא בחשבון בשיקולי הענישה את שיקומו של הנאשם, את העובדה כי המדובר בבחור צעיר, המנהל אורח חיים תקין, ואת העובדה שהנאשם עושה מאמצים באמצעות הטיפול לתקן את דרכי התנהגותו ולהפיק לקחים, כשההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו. לאור כל האמור לעיל, המליץ השירות להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם ולהשית עליו הענישה שפורטה בראשית הדברים.

47. **סוף דבר**, כידוע, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, ובייחוד בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, להליך הטיפולי המשמעותי שהנאשם עבר ועודנו צפוי לעבור במסגרת שירות המבחן; להודאתו במיוחס לו; לקבלת האחריות מצדו והבעת החרטה; לנסיבות חייו המורכבות; למצבו הרפואי; ונוכח העובדה שאף המאשימה עתרה להסתפק בעניינו בענישה צופה פני עתיד, וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נדמה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם אותו קבעתי לעיל.

48. **לאור כל האמור לעיל, הנני מותירה את הרשעתו של הנאשם על כנה, וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות.**

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך 12 חודשים מהיום.**

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

ג. **פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, ע"ת/1.**

ד. **פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, ע"ת/2.**

ה. פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, ע"ת/3.

ו. פיצוי בסך 500 ₪ למתלונן, ע"ת/4.

מצ"ב טופס פרטי ניזוקים.

הפיצויים ישולמו ב - 10 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

ז. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 7,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז אדר א' תשפ"ב, 28 פברואר 2022, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור כל עבירת אלימות וזאת למשך שנתיים מהיום.

הובהר לי, כי ככל שאעבור כל עבירת אלימות, במשך שנתיים מהיום, אזי יושת עלי סך של 7,000 ₪.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום כ"ז אדר א' תשפ"ב, 28/02/2022
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**